

Fremtiden vil benytte denne væsentligt ligesom før. Kun paa et enkelt Omraade kan jeg tænke mig, at Brugen af den vil blive hemmet noget, nemlig ved Husholdningschecken, der jo er begyndt at arbejde sig frem. Denne Anvendelse vil vel nok blive noget mindre i de første Aar, end hvis Checkstempet ikke indførtes. — Man venter at indvinde ved denne Afgift ca. 300,000 Kr.

Endelig er der jo foreslaaet en meget betydelig Forhøjelse af Lotteristempet. Regeringen er i saa Henseende gaaet ikke lidt højere, end Kommissionen har foreslaaet, saa at Forhøjelserne komme til at andrage næsten 1 Mill. Kr., nøjagtigere ca. 950,000 Kr. Desuden bliver Stempelpligten paalagt paa et andet Grundlag end før. Tidligere havde man et ganske ensartet Stempel af 10 Øre, uanset om det var en Seddel paa Bortlodning af en Brugs-genstand, eller om det var et helt Klasse-lod. Nu faar man et bedre Forhold mellem Stempet og Loddernes Værdi, idet man for Klasselotterisedler har 4 forskellige Stempelklasser: 1ste Klasse, altsaa det højeste Stempel, for hele Lodder, derefter et Stempel for halve Lodder, et for kvart Lodder og et for ottendedels Lodder, for hvilke man kommer ned til 15 Øre. Stempet for hele Lodder er 60 Øre, saa bevæger man sig ned efter, indtil man kommer til de 15 Øre for ottendedels Lodder. Stempet paa andre Lotterisedler bliver 20 Øre i Stedet for, at det tidligere var 10 Øre. Det er jo en ganske betydelig Gevinst, man faar ud af dette; men jeg tror, det er lagt paa et Punkt, hvor det kan bæres, og Forøgelsen er naturligvis ikke foreslaaet saaledes uden efter Forhandling med de mest sagkyndige paa dette Omraade. Det gælder her om at komme saa højt op som overhovedet muligt, uden at man kommer saa højt, at man formindsker Afsætningen væsentligt og derved indskrænker Statskassens Indtægt paa anden Maade. Selvfølgelig har denne Afgift et rent fiskalt Øjemed.

Dette bliver i alt en Forhøjelse til et samlet Beløb af 3 Mill. Kr. Men herimod staar et Indtægtstab paa godt $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Ikke alene har man i dette Forslag opretholdt de Fritagelser for Stempelafgifter, som af humane Grunde ere indførte dels allerede ved Loven af 1861, dels ved senere Tillægslove — jeg skal ikke komme ind paa dem, det vil være almindeligt bekendt, paa hvor mange forskellige Omraader man efterhaanden har indført Fritagelser for Stempelafgift —, men der er føjet andre

Fritagelser til, som have til Formaal at indføre adskillige Lettelser, særlig til Gavn for Smaafolk og ubemidlede. Saaledes ere Købekontrakter angaaende rørligt Gods, hvis Værdi er under 500 Kr., fritagne for Stempel; endvidere er Ansøgningsstempet faldet bort, og ikke rentebærende Gældsbeviser paa under 200 Kr. ere stempelfrie; endelig ere Kontrakter om personligt Arbejde, hvor det betingede Vederlag ikke overstiger 2,000 Kr., ligeledes stempelfrie. Der er ogsaa fastsat en klarere og hensigtsmæssigere Regel med Hensyn til Købmandsaftaler i Breve. Der har tidligere været megen Vanskelighed ved Fortolkningen af Regelen herom. Den gamle Stempellov giver en Undtagelse for Aftaler mellem Købmænd gennem Breve om Handel og Omsætning af Varer, som de selv drive Handel med, og detsamme gælder Landmænd og Fabrikanter, for saa vidt som det er Varer, de selv producere. Det har mange Gange voldt ikke saa ringe Fortolkningsvanskeligheder, om der i Realiteten maatte siges at foreligge en Kontrakt, som kun i Form var brevlig Aftale, eller om det var at betragte som en virkelig brevlig Aftale. Nu er det Princip, man har ønsket at hævde, slaaet klarere og bestemtere fast, nemlig at alle saadanne Aftaler blive stempelfri.

Et meget vanskeligt Punkt har været Spørgsmaalet om Stempelfrihed for Kontrabøger i Bankernes Sparekasseafdelinger. Det har som bekendt været et gammelt Stridsspørgsmaal, ogsaa her paa Rigsdagen, og der har til de forskellige Tider været fulgt en ret forskellig Praksis. Jeg skal ikke forbyde mig i Spørgsmalets Forhistorie, da der nu synes at være fundet en Løsning deraf, som er tiltraadt fra alle Sider i hvert Fald i Folketinget, og som jeg ogsaa haaber vil finde Tilslutning fra alle Sider her. Man sætter nemlig en Frist, inden hvilken det Princip, der er nedlagt i Sparekasseloven af 1880 fuldt ud gennemføres, nemlig at saadanne Pengeinstitutter, med hvilke der er forbundet Udbytte for Garanter, Aktionærer, Stifttere eller lignende, ikke maa drive Sparekasssevirk-somhed. Som sagt, Fortolkningen af denne Bestemmelse har været meget tvivlsom og meget mangfoldig. Det sidste Stadium ved Sagen — det indtraadte i 1901 vistnok, i alt Fald i Begyndelsen af Aarhundredet — var dette, at man lod de gamle Bankers Sparekasseafdelinger beholde deres Bestemmelse, men nægtede dem for alle nyoprettede Banker eller for saadanne Banker, der fra nyt af søgte saadan Be-